

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej: k.p.a., oraz art. 11c i art. 11g ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 311), zwanej dalej: specustawą, po rozpatrzeniu odwołania pani [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i pana [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] od decyzji Starosty Poznańskiego nr 22/2024 z 24 maja 2024 r. (znak: WD.6740.89.2023.ST) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na przebudowie/rozbudowie drogi powiatowej nr 2460P Poznań-Rogalinek na odcinku od Poznania do projektowanego ronda na skrzyżowaniu z przyszłą drogą na most Czapury-Luboń (gm. Mosina), zwanej dalej: zaskarżoną decyzją:

I. Orzekam poprzez dodanie do zaskarżonej decyzji na stronie 1., w wierszu 26., licząc od dołu strony, przed zapisem: „Przebudowa/rozbudowa drogi powiatowej nr 2460P Poznań-Rogalinek (...)”, zapisu: „dla inwestycji pn.”.

II. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 1., w wierszach 19.-20., licząc od dołu strony, zapis:

„Jednostka ewidencyjna: 302115_5, Mosina - obszar wiejski
Obręb: 0006 Czapury”

i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, następującego zapisu:

„Jednostka ewidencyjna: 302110_5, Mosina - obszar wiejski
Obręb: 0013 Czapury”.

III. Uchylam w całości punkt II.1. na stronie 1. zaskarżonej decyzji

i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, następującego zapisu:

„1. Ustalam linie rozgraniczające teren, oznaczone na mapie stanowiącej **załącznik nr 1** do decyzji i opisane w legendzie tej mapy jako „Linie rozgraniczające” i „Linie rozgraniczające - podziałowe”.

Załącznik nr 1 do decyzji sporządzony został na mapie do celów projektowych w skali 1:500, dla której geodeta uprawniony pan Artur Perła złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 12b ust. 5a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2024 r. poz. 1151 ze zm.), o uzyskaniu pozytywnego wyniku weryfikacji przez Starostę Poznańskiego na podstawie protokołu nr 2 z 23 sierpnia 2023 r. (identyfikator zgłoszenia pracy geodezyjnej: GKG.GZZ.4071.2456.2022).”.

- IV. Orzekam** poprzez dodanie do zaskarżonej decyzji przed punktem II.2.1. nowego punktu o następującej treści:
„2. Liniami rozgraniczającymi teren objęte są następujące nieruchomości:”.
- V. Uchylam** w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w punkcie V.3. na stronie 3., w wierszu 24., licząc od góry strony, zapis: „, które przeznaczone są do zajęcia pod realizację inwestycji na rzecz Gminy Mosina”.
- VI. Uchylam** w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w tabeli nr 2, w punkcie V.3. na stronie 3., w kolumnie „Oznaczenie księgi wieczystej lub innego dokumentu”, w wierszu 18., licząc od dołu ww. tabeli, zapis: „PO1M/ [REDACTED] /”
i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, następującego zapisu:
„PO1M/ [REDACTED] /”.
- VII. Uchylam** zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim zatwierdzono następujące elementy projektu zagospodarowania terenu (PZT) i projektu architektoniczno-budowlanego (PAB), stanowiącego część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji:
- stronę tytułową PZT,
  - oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. PZT),
  - fragment opisu technicznego (str. 38. PZT),
  - rys. nr 2 Projekt zagospodarowania terenu (PZT),
  - spis zawartości opracowania (str. 3. tomu 01. PAB: branża drogowa),
  - stronę tytułową tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych,
  - oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
  - rys. nr 2 Plan sytuacyjny - przebudowa sieci gazowej (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
  - rys. nr 3 Profil podłużny (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
  - rys. nr 4 Schemat montażowy (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
- i orzekam** poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchyleń, nowych dokumentów projektowych:
- strony tytułowej PZT,
  - oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. PZT),
  - fragmentu opisu technicznego (str. 38. PZT),
  - rys. nr 2 Projekt zagospodarowania terenu (PZT),
  - spisu zawartości opracowania (str. 3. tomu 01. PAB: branża drogowa),
  - strony tytułowej tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych,
  - oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),

- rys. nr 2 Plan sytuacyjny - przebudowa sieci gazowej (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
- rys. nr 3 Profil podłużny (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),
- rys. nr 4 Schemat montażowy (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),

które stanowią odpowiednio załączniki nr 1÷10 do niniejszej decyzji.

- VIII. Orzekam** poprzez zatwierdzenie w projekcie architektoniczno-budowlanym (PAB), stanowiącym część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji, fragmentu opisu technicznego (str. 20a.÷20b. tomu 01. PAB: branża drogowa), który stanowi załącznik nr 11 do niniejszej decyzji.
- IX. Uchylam** część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji, w zakresie spisu zawartości opracowania (str. 4. załączników projektu budowlanego),
- i orzekam** poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego dokumentu: spisu zawartości opracowania (str. 4. załączników projektu budowlanego), który stanowi załącznik nr 12 do niniejszej decyzji.
- X. Orzekam** poprzez dodanie do załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji nowego elementu załączników projektu budowlanego - opinii rzeczoznawcy ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych (str. 91. załączników projektu budowlanego), która stanowi załącznik nr 13 do niniejszej decyzji.
- XI. Uchylam** w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w punkcie XI. na stronie 6., w wierszu 10., licząc od góry strony, zapis: „pkt 4,”.
- XII. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.**

Uzasadnienie

Wnioskiem z 27 grudnia 2023 r. (wpływ: 28 grudnia 2023 r.), uzupełnionym i skorygowanym w trakcie prowadzonego postępowania, pan Marcin Brzostowski, zwany dalej: Pełnomocnikiem substytucyjnym zarządcy drogi, działając w oparciu o załączone pełnomocnictwo, wystąpił do organu I instancji o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na przebudowie/rozbudowie drogi powiatowej nr 2460P Poznań-Rogalinek na odcinku od Poznania do projektowanego ronda na skrzyżowaniu z przyszłą drogą na most Czapury-Luboń (gm. Mosina). Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi nie wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie, Starosta Poznański decyzją nr 22/2024 z 24 maja 2024 r. (znak: WD.6740.89.2023.ST) udzielił Zarządowi Powiatu w Poznaniu zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Od decyzji odwołanie do Wojewody Wielkopolskiego, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli: pani [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (właściciele działki o nr. ewid. [REDAKTOWANE],

ark. I, obręb 0013 Czapury), zwani dalej: Odwołującymi. W odwołaniu z 23 czerwca 2024 r. (data złożenia w Kancelarii Starostwa Powiatowego w Poznaniu: 24 czerwca 2024 r.), wniesionym w terminie, Odwołujący:

- 1) zawarli zarzuty odnoszące się do decyzji, koncentrujące się na kwestiach:
  - a) negatywnego oddziaływania inwestycji na ludzi i mienie (tj. budynek mieszkalny) w związku z rozbudową drogi powiatowej nr 2460P (poszerzeniem pasa drogowego o część ww. nieruchomości),
  - b) niedotrzymania minimalnej odległości 8 m, jaka winna dzielić obiekt budowlany od zewnętrznej krawędzi jezdni drogi powiatowej, zgodnie z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (aktualnie: Dz.U. z 2024 r. poz. 320 ze zm.), zwanej dalej: u.d.p.;
- 2) wnieśli o zmianę przebiegu inwestycji lub wykup nieruchomości jako całości;
- 3) przywołali wartość planowanej odległości pomiędzy projektowaną granicą pasa drogowego a istniejącym budynkiem mieszkalnym (tj. ok. 1,5-2 m), zgodnie z projektem zagospodarowania terenu i projektem architektoniczno-budowlanym, stanowiącym część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji.

Na mocy art. 11g ust. 1 pkt 1 specustawy właściwym organem odwoławczym w sprawie jest Wojewoda Wielkopolski. W związku z powyższym, Starosta Poznański przekazał Wojewodzie Wielkopolskiemu odwołanie wraz z aktami sprawy (pismo z 23 lipca 2024 r., data nadania w placówce pocztowej operatora wyznaczonego: 24 lipca 2024 r., wpływ: 25 lipca 2024 r.).

Na marginesie należy zauważyć, że Starosta Poznański, przekazując odwołanie, uchybił terminowi określonemu w art. 133 k.p.a.

W tym miejscu wskazać należy, że istotą postępowania odwoławczego, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, jest ponowne rozpoznanie sprawy przez organ II instancji w pełnym - co do zasady - zakresie. Oznacza to, że organ odwoławczy winien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całokształcie. Organ nie jest przy tym związany uzasadnieniem środka zaskarżenia, a winien skontrolować postępowanie i decyzję organu pierwszej instancji z punktu widzenia legalności, celowości oraz słuszności rozstrzygnięcia, niezależnie od tego, czy zostały podniesione przez Odwołujących w tym zakresie zarzuty.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracji publicznej powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 k.p.a. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów k.p.a., a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego Wojewoda Wielkopolski rozpatrzył ponownie wniosek zarządcy drogi o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Starostę Poznańskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność zaskarżonej decyzji, jak również rozpatrzył zarzuty podniesione przez Odwoływających.

Zgodnie z art. 11b ust. 1 specustawy, wniosek został złożony po uzyskaniu następujących opinii:

- 1) Zarządu Województwa Wielkopolskiego - opinia pozytywna wyrażona w postanowieniu nr 266/23 z 19 października 2023 r. (znak: DI-IV.8012.266.2023);
- 2) Zarządu Powiatu w Poznaniu - opinia pozytywna wyrażona w uchwale nr 4435/2023 z dnia 18 października 2023 r.;
- 3) Burmistrza Gminy Mosina - opinia bez uwag zawarta w piśmie z 25 października 2023 r. (znak: RI.7012.3.2022.GS).

Odnosnie wymaganej na podstawie ww. przepisu opinii właściwego zarządu powiatu należy zauważyć, że w analizowanym przypadku zachodzi tożsamość podmiotu występującego o opinię oraz podmiotu tę opinię wydającego, tak więc uzyskanie opinii Zarządu Powiatu w Poznaniu nie było niezbędne.

Zgodnie z wymogami art. 11d specustawy, wniosek zawierał:

- 1) mapę w skali 1:500 przedstawiającą proponowany przebieg drogi - rys. nr 2;
- 2) analizę powiązania drogi z innymi drogami publicznymi;
- 3) mapy zawierające projekty podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 4) określenie nieruchomości lub ich części, które planowane są do przejęcia na rzecz właściwej jednostki samorządu terytorialnego;
- 5) określenie nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone (z uchybieniem, o którym będzie mowa poniżej);
- 6) określenie zmian w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Analizując wniosek inwestora, Wojewoda Wielkopolski zauważył, że w wykazie nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone, oraz w szczegółowym zestawieniu nieruchomości objętych wnioskiem (tabela w pkt. 3d) wskazana została działka o nr. ewid. 216/6 (nr po podziale), co jest niezgodne z pozostałymi elementami wniosku, gdzie widnieje działka o nr. ewid. 217/6.

Wobec powyższego, organ odwoławczy, działając na podstawie art. 136 k.p.a., pismem z 4 grudnia 2024 r. (doręczenie: 6 grudnia 2024 r.), zwanym dalej: pismem WW nr 1, wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień w zakresie ww. niezgodności we wniosku.

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi - w odpowiedzi na wezwanie organu odwoławczego - pismem z 13 grudnia 2024 r. (znak: 165/12/2024; wpływ: 16 grudnia 2024 r., ePUAP-UPP148634775), zwanym dalej: pismem MBM nr 1, wyjaśnił, że w wykazie

nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone, oraz w szczegółowym zestawieniu nieruchomości objętych wnioskiem omyłkowo wskazana została działka o nr. ewid. 216/6 (nr po podziale), natomiast zgodnie z dokumentacją projektową i mapą zawierającą projekt podziału nieruchomości prawidłowy nr ewid. działki to 217/6.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że Starosta Poznański nie zweryfikował zgodności wniosku w kontekście wymogu określonego w art. 11d ust. 1 pkt 3b specustawy, jednakże kwestia ta została wyjaśniona przez Wojewodę Wielkopolskiego w postępowaniu odwoławczym. Tym samym, organ II instancji skorygował wadę postępowania organu I instancji w zakresie zebranego materiału dowodowego.

Do wniosku inwestor dołączył również projekt zagospodarowania terenu, zwany dalej: PZT, i projekt architektoniczno-budowlany, zwany dalej: PAB. Przedmiotowa dokumentacja projektowa została wykonana i sprawdzona przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (obecnie: Dz.U. z 2025 r. poz. 418), zwanej dalej: ustawą - Prawo budowlane. Zgodnie z art. 34 ust. 3d pkt 3 ustawy - Prawo budowlane, do ww. projektów dołączono oświadczenie o sporządzeniu ich zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez inwestora projektu, w kształcie zatwierdzonym zaskarżoną decyzją, organ odwoławczy stwierdził, że spełnia on (z zastrzeżeniem uchybień wskazanych w dalszej części niniejszej decyzji) wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 ustawy - Prawo budowlane, obowiązujących przepisach dotyczących projektowania dróg - w tym w: rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 2016 r. poz. 124 ze zm.), zwanym dalej: rozporządzeniem w sprawie WT, i rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz.U. z 2022 r. poz. 1679 ze zm.), zwanym dalej: rozporządzeniem w sprawie PB, a także jest zgodny z pozostałymi elementami wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Do wniosku winny być również załączone opinie, o których mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 specustawy. W aktach sprawy znajdują się następujące dokumenty:

- 1) pozytywna opinia Powiatowego Konserwatora Zabytków w Poznaniu z 16 października 2023 r. (znak: KZ.673.01147.2023.V);
- 2) pismo nr 3670/23 Szefa Ośrodka Zamiejscowego w Poznaniu Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji z 3 listopada 2023 r. (znak: CWCR.OZ.Poz.-SLog.0732.358.2023) - opinia bez uwag.

Zgodnie z wymogami art. 11d ust. 1 pkt 9 specustawy, wniosek winien zawierać wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne.

W tym kontekście należy zauważyć, że w myśl art. 11a ust. 4 specustawy decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może być wydana po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji

o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2024 r. poz. 1112 ze zm.), zwanej dalej: ustawą ooś. Zgodnie zaś z art. 71 ust. 2 ustawy ooś, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.). W ww. rozporządzeniu wymienione zostały m.in. drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km.

Wobec powyższego, mając na uwadze, że w przedłożonej dokumentacji projektowej zawarto zapisy wskazujące na nawiązanie inwestycji do odrębnego opracowania pn. „Budowa mostu nad rzeką Wartą (...)”, organ II instancji pismem WW nr 1 wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień w zakresie całkowitej długości przedsięwzięcia polegającego na budowie/rozbudowie drogi powiatowej nr 2460P Poznań-Rogalinek.

Pismem MBM nr 1 Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi wyjaśnił, że całkowita długość przedsięwzięcia polegającego na budowie/rozbudowie drogi powiatowej nr 2460P wynosi 760,48 m, w tym 433,85 m dla zadania objętego przedmiotowym wnioskiem oraz 326,63 m w zakresie zadania pn. „Budowa mostu nad rzeką Wartą (...)”.

Tym samym, obowiązujące przepisy prawa nie nakładają obowiązku przedłożenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w ramach przedmiotowego wniosku o wydanie zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 39 ust. 6 u.d.p., zarządca drogi jest zobowiązany zlokalizować kanał technologiczny w pasie drogowym w trakcie budowy lub przebudowy dróg publicznych. Jednakże w przypadkach, o których mowa w art. 39 ust. 6c u.d.p., minister właściwy ds. informatyzacji, na wniosek zarządcy drogi, w drodze decyzji zwalnia go z ww. obowiązku. Na stronach 69.÷70. załączników projektu budowlanego zawarta została treść i forma decyzji zwalniającej zarządcę drogi z obowiązku budowy kanału technologicznego w ramach realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej.

Wobec powyższego, mając na uwadze przywołany wcześniej art. 11d ust.1 pkt 9 specustawy, organ II instancji pismem WW nr 1 wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie o dokument elektroniczny - decyzję Ministra Cyfryzacji z 6 listopada 2023 r. [znak: DT.WUKE.7110.554.2023(4)] zwalniającą zarządcę drogi z obowiązku budowy kanału technologicznego w ramach realizacji przedmiotowej inwestycji - plik umożliwiający weryfikację złożonego podpisu elektronicznego.

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przekazał ww. decyzję przy piśmie MBM nr 1, czyniąc zadość wezwaniu. Weryfikacja złożonego pod decyzją kwalifikowanego podpisu elektronicznego przyniosła wynik pozytywny.

Analizując złożony przez inwestora wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej organ odwoławczy ostatecznie uznał, że poza uchybieniami, o których była mowa powyżej i które to uchybienia zostały konwalidowane przez Wojewodę Wielkopolskiego, zawiera on wszystkie wymagane w niniejszej sprawie elementy wskazane w art. 11d ust. 1 specustawy.

W aktach sprawy znajdują się również:

- 1) pełnomocnictwo z 31 lipca 2023 r. (znak: ZDP.WI.014.1.2022) udzielone przez pana Marka Borowczaka, działającego w imieniu i na rzecz Zarządu Powiatu w Poznaniu, upoważniające Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do występowania w przedmiotowej sprawie;
- 2) oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane złożone 23 października 2023 r.;
- 3) pismo Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 8 listopada 2023 r. (znak: PO.RPP.430.209.2023.MS) wskazujące na brak potrzeby wydania opinii, o której mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 lit. d specustawy;
- 4) szczegółowe zestawienie nieruchomości objętych wnioskiem.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 11d ust. 5 specustawy, Starosta Poznański prawidłowo poinformował Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi oraz właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie, wysyłając indywidualne zawiadomienie z 31 stycznia 2024 r. odpowiednio na adres wskazany we wniosku oraz na adresy wskazane w katastrze nieruchomości (wg danych z wypisów z rejestru gruntów sporządzonych 29 stycznia 2024 r.). Pozostałe strony organ I instancji zawiadomił o wszczęciu postępowania w drodze obwieszczenia z 31 stycznia 2024 r.:

- 1) zamieszczonego na tablicach ogłoszeń: Starostwa Powiatowego w Poznaniu (w terminie od 2 lutego 2024 r. do 16 lutego 2024 r.) i UM w Mosinie (w terminie od 2 lutego 2024 r. do 21 lutego 2024 r.);
- 2) zamieszczonego w BIP: Starostwa Powiatowego w Poznaniu (w terminie od 2 lutego 2024 r. do 16 lutego 2024 r.) i UM w Mosinie (w terminie od 5 lutego 2024 r. na okres 14 dni);
- 3) opublikowanego w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza”) w wydaniu z 2 lutego 2024 r.

W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11d ust. 6 pkt. 1 i 2 specustawy zawiadomienie o wszczęciu postępowania zawierało oznaczenie nieruchomości lub ich części objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W związku z ww. zawiadomieniem, strony postępowania lub ich przedstawiciele wnieśli uwagi i zastrzeżenia odnośnie inwestycji drogowej. Organ I instancji sukcesywnie przysyłał Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi kopie pism stron w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do poruszonych zagadnień. Uzyskane wyjaśnienia organ I instancji przekazał stronom.

Z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości, pismem z 19 lutego 2024 r. organ I instancji wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień i skorygowania dokumentacji.

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi udzielił odpowiedzi pismem z 4 marca 2024 r. (znak: 027/03/2024).

Postanowieniem z 27 marca 2024 r. organ I instancji zobowiązał wnioskodawcę do usunięcia nieprawidłowości w dokumentacji projektowej.

Skorygowane elementy projektu oraz stosowne wyjaśnienia i uzupełnienia zostały przekazane organowi I instancji przy pismach Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi z 30 kwietnia 2024 r. (znak: 056/04/2024) i 7 maja 2024 r.

O zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego Starosta Poznański zawiadomił pisemnie Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi oraz właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (pismo z 6 maja 2024 r.), zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości.

Pozostałe strony zostały zawiadomione o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego w drodze obwieszczenia z 6 maja 2024 r.:

- 1) zamieszczonego na tablicy ogłoszeń i w BIP Starostwa Powiatowego w Poznaniu w terminie od 10 maja 2024 r. do 24 maja 2024 r.;
- 2) zamieszczonego na tablicy ogłoszeń i w BIP UM w Mosinie w terminie od 8 maja 2024 r. do 23 maja 2024 r.;
- 3) opublikowanego w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza”) w wydaniu z 8 maja 2024 r.

Zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego zawierało informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, oraz terminie i sposobie wnoszenia ewentualnych wniosków lub uwag.

W wyznaczonym terminie strony nie skorzystały z przysługujących im praw.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, organ I instancji decyzją nr 22/2024 z 24 maja 2024 r. (znak: WD.6740.89.2023.ST) udzielił zarządcy drogi zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Decyzji nie został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 specustawy, organ I instancji doręczył decyzję Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi oraz zawiadomił pozostałe strony o jej wydaniu w drodze obwieszczenia z 6 czerwca 2024 r. W aktach sprawy znajdują się potwierdzenia umieszczenia obwieszczenia o wydaniu decyzji na tablicach ogłoszeń i w BIP: Starostwa Powiatowego w Poznaniu (w terminie od 10 czerwca 2024 r. do 24 czerwca 2024 r.) i UM w Mosinie

(w terminie od 10 czerwca 2024 r. do 25 czerwca 2024 r.). Obwieszczenie zostało również opublikowane 10 czerwca 2024 r. w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza”).

Ponadto organ I instancji zawiadomił (pismo z 6 czerwca 2024 r.) o wydaniu decyzji właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją, zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości. W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11f ust. 4 specustawy, zawiadomienie o wydaniu decyzji zawierało informację o miejscu, w którym strony mogły zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana decyzja (z zastrzeżeniem uchybień, o których będzie mowa w dalszej części niniejszej decyzji) czyni zadość wymogom przepisu art. 11f ust. 1 specustawy.

Pozytywnie należy ocenić określenie w zaskarżonej decyzji terminu, o którym mowa w art. 16 ust. 2 specustawy, na 120 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Organ I instancji prawidłowo wskazał w zaskarżonej decyzji przedmiot inwestycji.

Dokonując analizy zaskarżonej decyzji organ II instancji stwierdził również, że spełnia ona wymogi art. 107 § 1 k.p.a. Organ I instancji prawidłowo wskazał w decyzji jej adresata - Zarząd Powiatu w Poznaniu. Zaskarżona decyzja zawiera prawidłowe oznaczenie stron postępowania. Uzasadnienie decyzji obejmuje szczegółowy opis złożonego wniosku i przebiegu sprawy oraz wyjaśnienie okoliczności faktycznych i prawnych mających wpływ na rozstrzygnięcie, w tym stanowisko organu I instancji odnośnie uwag wniesionych przez strony postępowania. Organ I instancji odniósł się także do wymogów ustawy ooś.

Organ II instancji stwierdził również, że zaskarżona decyzja zawiera prawidłowe pouczenie co do terminu wniesienia odwołania oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, organ II instancji stwierdził, że wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, że przepisy art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Wobec powyższego, pismem z 2 stycznia 2025 r. (doręczenie: 9 stycznia 2025 r.) organ II instancji wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi, w odniesieniu do PZT i PAB, m.in. do:

1) wyjaśnienia:

- a) powodu wskazania niepełnego numeru uprawień budowlanych mgr inż. Agnieszki Bosackiej na stronach tytułowych PZT i PAB, w oświadczeniach o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej, a także w metrykach części rysunkowej PAB (tom 02.2: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych),

- b) zapisu zawartego w części opisowej PZT, zgodnie z którym szerokości zjazdów wynoszą nie mniej niż 3,0 m, w stosunku do wymagań § 78 ust. 2 pkt 1 oraz § 79 pkt 1 rozporządzenia w sprawie WT,
- c) na jakim etapie oraz w jakim trybie procedowana jest inwestycja objęta odrębnym opracowaniem pn. „Budowa mostu nad rzeką Wartą (...)”,
- d) projektowanego zakresu robót budowlanych na obszarze objętym liniami określającymi „teren niezbędny do przebudowy/budowy zjazdów”, na którym w części rysunkowej PZT nie oznaczono projektowanych robót budowlanych,
- e) braku zawarcia w części opisowej PAB (tom 01: branża drogowa) opisu dotyczącego parametrów technicznych obiektu budowlanego charakteryzujących wpływ obiektu budowlanego na środowisko i jego wykorzystywanie oraz na zdrowie ludzi i obiekty sąsiednie, wymaganego zgodnie z § 20 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia w sprawie PB,
- f) w jaki sposób zapewniony będzie dostęp do drogi publicznej bez konieczności przejazdu po działce sąsiedniej, dla działek o nr. ewid.: 212/10 (nr przed podziałem: 212/5), 212/8 (nr przed podziałem: 212/3), 212/13 (nr przed podziałem: 212/6), 213/11 (nr przed podziałem: 213/5), 213/14 (nr przed podziałem: 213/6), 213/16 (nr przed podziałem: 213/7), 213/9 (nr przed podziałem: 213/3), 215/57 (nr przed podziałem: 215/29), 217/4 (nr przed podziałem: 217/1) i [REDACTED] (nr przed podziałem: [REDACTED]);

2) wykazania spełnienia wymagań:

- a) § 15 ust. 2 rozporządzenia w sprawie WT, poprzez wyjaśnienie czy zaprojektowanie większej szerokości pasów ruchu na projektowanej drodze powiatowej klasy Z, niż określone w § 15 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia w sprawie WT, wynika z prognozowanej struktury rodzajowej lub ilościowej ruchu,
- b) § 119 ust. 8 pkt 6 rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie wykazania spełnienia wymagań dotyczących pochylenia poprzecznego jezdni w zatoce oraz wykonania odpowiedniego skosu wyjazdowego z drogi oraz skosu wjazdowego na drogę dla obu projektowanych zatok autobusowych,
- c) § 78 ust. 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie zapewnienia obustronnych poboczny dla projektowanego zjazdu publicznego w km 0+046,84 inwestycji,
- d) § 79 pkt 1 lit. b rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie zapewnienia obustronnych poboczny dla projektowanych zjazdów indywidualnych w km 0+357,81 i 0+361,91 inwestycji,
- e) § 78 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie zapewnienia przecięcia krawędzi jezdni zjazdu i drogi wyokrąglonego łukiem kołowym o promieniu nie mniejszym niż 5,00 m dla projektowanego zjazdu publicznego w km 0+079,24 inwestycji,
- f) § 79 pkt 1 lit. a rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie zapewniania szerokości jezdni projektowanego zjazdu indywidualnego w km 0+095,33 inwestycji nie większej niż szerokość jezdni na drodze,

- g) § 79 rozporządzenia w sprawie WT dla projektowanego zjazdu w km 0+444,00 inwestycji oraz wyjaśnienia funkcjonalności zjazdu,
  - h) § 37 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie WT, poprzez zapewnienie poboczy o odpowiedniej szerokości (z wyjątkiem miejsc, w których zaprojektowano chodnik przy jezdni);
- 3) doprowadzenia do zgodności części rysunkowej PZT z częścią rysunkową PAB (tom 03.2: branża elektryczna - przebudowa kolizji), w zakresie oznaczenia projektowanego demontażu przyłącza napowietrznego na działce o nr. ewid. 248/2 (nr przed podziałem: 248);
- 4) uzupełnienia legendy części rysunkowej PZT poprzez wprowadzenie oznaczenia projektowanego muru oporowego, a także wyjaśnienie symboli zastosowanych w treści rysunku od oznaczenia „koniec projektowanej przebudowy/rozbudowy” do linii określającej teren niezbędny dla obiektów budowlanych, zgodnie z wymaganiami rozporządzenia w sprawie PB, wraz z jednoznacznym rozgraniczeniem zakresu robót budowlanych objętym przedmiotowym projektem od robót objętych odrębnym opracowaniem pn. „Budowa mostu nad rzeką Wartą (...).”

Pismem z 3 lutego 2025 r. (znak: 002/01/25, wpływ: 5 lutego 2025 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi złożył stosowne wyjaśnienia oraz przekazał następujące skorygowane elementy dokumentacji projektowej:

- 1) strony tytułowe: PZT i tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych;
- 2) oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. PZT i str. 4. tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 3) fragmenty opisów technicznych (str. 38. PZT i str. 20a.÷20b. tomu 01. PAB: branża drogowa);
- 4) spisy zawartości opracowań (str. 3. tomu 01. PAB: branża drogowa i str. 4. załączników projektu budowlanego);
- 5) rysunki: nr 2 Projekt zagospodarowania terenu (PZT) oraz nr 2 Plan sytuacyjny - przebudowa sieci gazowej, nr 3 Profil podłużny i nr 4 Schemat montażowy (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 6) opinię rzeczoznawcy ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych (str. 91. załączników projektu budowlanego).

Z uwagi na powyższe, Wojewoda Wielkopolski uchylił zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim zatwierdzono ww. elementy PZT i PAB, oraz orzekł o zatwierdzeniu nowych elementów dokumentacji projektowej przedłożonych przez Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi. Organ II instancji orzekł także w zakresie zawartości załączników projektu budowlanego, uwzględniając dokumenty przekazane przez Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi.

Badając zaskarżoną decyzję Wojewoda Wielkopolski zauważył, że organ I instancji, określając w punkcie II.1. linie rozgraniczające teren, zilustrowane na załączniku nr 1 do decyzji, wskazał tylko na linię przerywaną koloru różowego, opisaną w legendzie ww. załącznika jako „Linie rozgraniczające” i stanowiącą granicę istniejącego pasa drogowego, natomiast pominął linię

przerywaną koloru czerwonego, opisaną w legendzie ww. załącznika jako „Linie rozgraniczające - podziałowe” i stanowiącą granicę projektowanego pasa drogowego. Ponadto, Starosta Poznański błędnie wskazał, że linie rozgraniczające teren określają jednocześnie granice pasów drogowych drogi gminnej, podczas gdy przedmiotem inwestycji jest droga powiatowa. Wobec powyższego, organ II instancji dokonał stosownej korekty zapisu punktu II.1. zaskarżonej decyzji.

Wojewoda Wielkopolski uznał także za konieczne skorygowanie zapisu punktu V.3. zaskarżonej decyzji. Organ I instancji błędnie bowiem określił, że części nieruchomości powstałe w wyniku podziału przeznaczone będą „do zajęcia pod realizację inwestycji na rzecz Gminy Mosina”.

Organ odwoławczy stwierdził również, że dokumentacja projektowa nie przewiduje budowy obiektów budowlanych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 listopada 2001 r. w sprawie rodzajów obiektów budowlanych, przy których realizacji jest wymagane ustanowienie inspektora nadzoru inwestorskiego (Dz.U. Nr 138, poz. 1554). Wobec powyższego, organ II instancji dokonał stosownej korekty zapisu punktu XI. zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie nałożonego obowiązku ustanowienia inspektora nadzoru inwestorskiego w odniesieniu do budowy obiektów mostowych.

Organ II instancji analizując zapisy zaskarżonej decyzji zauważył także, że Starosta Poznański udzielając zezwolenia na realizację inwestycji drogowej:

1) pominął na stronie 1.:

- a) fragment tekstu poprzedzający wskazanie nazwy inwestycji dla której udzielono zezwolenia na realizację,
- b) punkt II.2., który winien zawierać zapis poprzedzający wypunktowanie nieruchomości objętych liniami rozgraniczającymi teren (tj. punkty II.2.1. i II.2.2);

2) błędnie wskazał:

- a) na stronie 1. numer jednostki ewidencyjnej i numer obrębu ewidencyjnego dla nieruchomości objętych inwestycją,
- b) w tabeli nr 2 numer elektronicznej księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Śremie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych, dla nieruchomości o nr. ewid. 212/5, ark. 12, obręb 0013 Czapury.

W ocenie Wojewody Wielkopolskiego wskazane powyżej nieprawidłowości w zaskarżonej decyzji mogły zostać wyeliminowane w trybie art. 113 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydawanych przez ten organ decyzjach.

W wyroku NSA w Warszawie z 16 lipca 2001 r. (sygn. akt V SA 3928/00) stwierdzono jednak, że możliwość korekty w wypadkach oczywistych omyłek powinna przysługiwać także organowi odwoławczemu, a podstawą takiego rodzaju działania może być art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Sąd wskazał, że skoro w powyższym trybie organ odwoławczy może skorygować

orzeczenie „in merito”, to tym bardziej może dokonać sprostowania, działając w formie właściwej dla art. 138 k.p.a. (decyzja), nie zaś dla art. 113 k.p.a. (postanowienie).

Organ odwoławczy skorygował zatem wskazane powyżej omyłki.

Konsekwencją opisanych okoliczności zaistniałych w toku postępowania odwoławczego, stwierdzonych błędów i braków w zaskarżonej decyzji oraz w załączniku nr 3 do niej, jak i przedłożonych przez inwestora skorygowanych materiałów projektowych, są dokonane zmiany w zaskarżonej decyzji, o których mowa w pkt. I÷XI. niniejszej decyzji.

Ustalenia niniejszej decyzji w zakresie, w którym uchylono zaskarżoną decyzję i orzeczono w sprawie (tj. pkt. I÷XI.), nie naruszają zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a., ponieważ zasadnicze rozstrzygnięcia decyzji pozostają zgodne z decyzją organu I instancji. Zarówno przedmiot inwestycji, jak i jej lokalizacja, są takie same jak we wniosku rozpatrywanym w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji. Pozostała część zaskarżonej decyzji jest zgodna z przepisami prawa i dlatego - w pkt. XII. niniejszej decyzji - została ona utrzymana w mocy.

Rozpatrując zaś wniesione odwołanie, w pierwszej kolejności wskazać należy, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest decyzją związaną i nie dopuszcza jakiegokolwiek uznaniowości przy jej wydawaniu. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, że przepisy specustawy nie upoważniają organów orzekających do oceny racjonalności czy słuszności rozwiązań projektowych przyjętych we wniosku o udzielenie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. O przebiegu drogi oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje wyłącznie jej zarządca. W toku postępowania organ winien ocenić kompletność złożonego wniosku, ustalić, czy spełnia on inne przesłanki określone przepisami specustawy oraz zbadać, czy wnioskowana inwestycja nie pozostaje w sprzeczności z prawem powszechnie obowiązującym. Co do przebiegu inwestycji jest natomiast tym wnioskiem związany. Organy administracji publicznej orzekające w sprawie wniosku (zarówno w I, jak i w II instancji) nie współuczestniczą w projektowaniu inwestycji i nie posiadają kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań co do jej przebiegu, bowiem jej usytuowanie zależy od woli zarządcy drogi (por. wyroki WSA w Poznaniu z: 10 lutego 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 893/15; 25 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Po 582/15; 11 września 2014 r., sygn. akt II SA/Po 328/14; 9 czerwca 2009 r., sygn. akt IV SA/Po 130/09; wyrok WSA w Opolu z 12 października 2010 r., sygn. akt II SA/Op 381/10; wyroki WSA w Warszawie z: 18 kwietnia 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/07; 9 listopada 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 638/06).

Należy przy tym wyjaśnić, że zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 specustawy w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w specustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy - Prawo budowlane. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 ustawy - Prawo budowlane, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru

uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (por. wyrok WSA w Warszawie z 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Podkreślić również należy, że niedopuszczalna jest ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałaby ona charakter pozaprawny. To inwestor, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o słuszności i racjonalności realizacji danego przedsięwzięcia drogowego, i to on wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze (stanowisko wyrażone m.in. przez NSA w wyroku z 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Przedmiotem orzekania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej jest więc inwestycja w kształcie wskazanym we wniosku, nie zaś poszukiwanie rozwiązań alternatywnych w celu uwzględnienia interesów jednej lub kilku ze stron postępowania, bowiem drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa. Co do zasady budowa dróg publicznych stanowi bowiem działanie ze względu na dobro wspólne. Niewątpliwie jednak, przy opracowaniu koncepcji lokalizacji inwestycji drogowej na danym terenie, inwestor musi uwzględnić wszystkie ograniczenia prawne, wynikające z ustaw szczególnych, jak również ograniczenia faktyczne. Oceniając to, czy zaskarżona decyzja w sposób prawidłowy zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich, należy jednak mieć na względzie, że inwestor realizujący inwestycje drogową działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem. Obowiązek uwzględnienia uzasadnionych interesów osób trzecich należy interpretować w taki oto sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione.

Mając jednak na względzie zasadę prawdy obiektywnej ustanowioną w art. 7 k.p.a., organ odwoławczy umożliwił Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi - jako kreatorowi i wnioskodawcy przedmiotowej inwestycji drogowej - odniesienie się do zarzutów podniesionych przez Odwołujących. Pismem z 23 sierpnia 2024 r. (doręczenie: 2 września 2024 r.), zwanym dalej: pismem WW nr 2, organ II instancji wezwał bowiem Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do ustosunkowania się do uwag wniesionych w odwołaniu oraz określenia, czy istnieje możliwość zmiany przyjętych rozwiązań projektowych w sposób uwzględniający przedstawione żądania, a jeśli nie, to do szczegółowego i wyczerpującego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanych żądań.

Pismem z 16 października 2024 r. (znak: 142/10/2024; wpływ: 17 października 2024 r., ePUAP-UPP144264920), zwanym dalej: pismem MBM nr 2, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi udzielił odpowiedzi na pismo WW nr 2. Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi poinformował, że zarządca drogi nie przewiduje wykupu całej nieruchomości, tj. działki o nr. ewid. [REDAKTOWANE] wraz z budynkiem mieszkalnym i budynkiem gospodarczym. W ramach przedmiotowej inwestycji drogowej zaplanowano bowiem przejęcie jedynie [REDAKTOWANE] m² gruntu,

co stanowi mniej niż 1% powierzchni całej działki Odwołujących. Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi zaznaczył jednak, że biorąc pod uwagę stosunkowo bliskie usytuowanie budynku mieszkalnego względem jezdni oraz poziom posadowienia poniżej projektowanego chodnika, zarządca drogi może rozważyć zwiększenie powierzchni przejmowanego terenu oraz rozbiórkę budynku mieszkalnego (za odszkodowaniem). Do pisma MBM nr 2 Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi dołączył wstępną (roboczą) propozycję alternatywnego rozwiązania projektowego (zilustrowanego na jednym rysunku), przewidującego m.in. poszerzenie chodnika i wprowadzenie pasa zieleni izolacyjnej chroniącej pozostałą część nieruchomości Odwołujących.

Przy piśmie z 21 października 2024 r. (doręczenie: 25 października 2024 r.) organ II instancji przekazał Odwołującym kopię pisma MBM nr 2 (wraz z załącznikiem), zawierającą stanowisko Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi w sprawie zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Po wystosowaniu ww. pisma, Odwołujący nie złożyli dalszych zastrzeżeń odnośnie inwestycji drogowej, nie wypowiedzieli się w zakresie przedstawionej propozycji alternatywnego rozwiązania projektowego, ani nie wyrazili na nią zgody.

W tym miejscu wskazać należy, że stronami postępowania odwoławczego są właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości, a także osoby fizyczne i osoby prawne posiadające ograniczone prawa rzeczowe oraz inne prawa do nieruchomości objętych zaskarżoną decyzją oraz inne osoby, których interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie.

Wobec powyższego, stosownie do art. 10 § 1 k.p.a., w związku z art. 11c i art. 11d ust. 5 specustawy, Wojewoda Wielkopolski pismem z 28 lutego 2025 r. zawiadomił Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości) o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego, wyznaczając termin zapoznania się z aktami i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań do 26 marca 2025 r. Pozostałe strony postępowania zostały zawiadomione w drodze obwieszczenia Wojewody Wielkopolskiego z 28 lutego 2025 r.:

- 1) zamieszczonego na tablicach ogłoszeń i w BIP: WUW w Poznaniu i Starostwa Powiatowego w Poznaniu w terminie od 5 marca 2025 r. do 19 marca 2025 r.;
- 2) zamieszczonego na tablicy ogłoszeń UM w Mosinie (w terminie od 4 marca 2025 r. do 27 marca 2025 r.) i w BIP UM w Mosinie (w terminie od 4 marca 2025 r. do 20 marca 2025 r.);
- 3) opublikowanego w prasie lokalnej („Głos Wielkopolski”) w wydaniu z 5 marca 2025 r.

W dniu 20 marca 2025 r. z aktami sprawy zapoznał się pan [REDACTED].

W wyznaczonym terminie, jak i do dnia wydania niniejszej decyzji, pozostałe strony postępowania (w tym Odwołujący) nie skorzystały z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, ani nie wniosły uwag. W związku z powyższym,

zgodnie z art. 81 k.p.a., należy uznać za udowodnione wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym okoliczności faktyczne.

Zgodnie z art. 36 k.p.a., pismami z: 23 sierpnia 2024 r., 25 września 2024 r., 4 grudnia 2024 r., 2 stycznia 2025 r., 28 lutego 2025 r., 28 kwietnia 2025 r. i 12 czerwca 2025 r., Wojewoda Wielkopolski informował o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał kolejno nowe terminy jej załatwienia (finalnie do 4 lipca 2025 r.).

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi (pismo MBM nr 2), jak również zarzutów podniesionych w odwołaniu, organ odwoławczy stwierdził, co następuje.

Ustosunkowując się do zarzutów Odwołujących dostrzec trzeba, że strony generalnie oczekują utrzymania swojego status quo w zakresie, w jakim dotychczas korzystały ze swojej nieruchomości, i w tym kontekście ich sprzeciw wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania dotychczasowego prawa własności nieruchomości. Jednakże przyjęte przez inwestora rozwiązania projektowe nie są w stanie wyeliminować utrudnień występujących w indywidualnych przypadkach, tak aby ograniczyć ingerencję planowanej inwestycji w nieruchomości osób prywatnych. Przebieg inwestycji liniowej zawsze pozostaje wynikiem kompromisu uwzględniającego szereg czynników i nie jest możliwe całkowite zrezygnowanie z ingerencji w nieruchomości będące własnością prywatną. Ponadto, ograniczenia techniczne i prawne związane z charakterem projektu przedmiotowej inwestycji powodują, że niemożliwe jest dowolne kształtowanie przebiegu inwestycji. Przedmiotowa inwestycja drogowa, z uwagi na wymogi techniczne, jak i bezpieczeństwo jej funkcjonowania, podlega ściśle określonym regułom prawnym.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób lub podmiotów których prawa lub interesy mogą być przez to pozwolenie zagrożone lub naruszone. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na niezadowolenie części właścicieli działek z przyjętych rozwiązań lokalizacyjnych i projektowych, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych, a następnie techniczno-wykonawczych inwestycji. Natomiast poza ochroną prawną, wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają protesty obywateli lub innych podmiotów wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonego przebiegu inwestycji. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy do odmowy wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Zgodnie z bowiem z art. 11e specustawy, nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami - w tym na przykład od zgody właścicieli nieruchomości na ich zajęcie.

Wyjaśnić należy, że kwestia dopuszczalności zastosowania ingerencji wyłączeniowej na gruncie specustawy jest ukształtowana całkowicie odmiennie niż w ramach postępowania wyłączeniowego prowadzonego na zasadach ogólnych.

Z przepisów specustawy nie wynika obowiązek legitymowania się przez zarządcę drogi tytułem prawnym do nieruchomości objętej zakresem inwestycji, jako warunek złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, czy też koniecznością uzyskania zgody właściciela nieruchomości na realizację inwestycji na terenie danej nieruchomości. Wszystkie działania w ramach realizacji inwestycji drogowej dokonywane są w oparciu o władztwo administracyjne, a specustawa nie przewiduje w tej materii konsultacji lub uzyskania zezwoleń właścicieli nieruchomości objętych zakresem inwestycji. Podkreślić należy, że inwestor nie musi mieć zgody na podjęcie czynności skutkujących wejściem na teren nieruchomości niezbędnych dla realizacji inwestycji, gdyż przejście własności nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji drogowej, w granicach wydzielonych liniami rozgraniczającymi teren i pasami innych dróg publicznych, następuje z mocy prawa (por. art. 12 ust. 4 specustawy).

Nie ulega wątpliwości, że zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej wiąże się z ingerencją w prawo własności Odwołujących. Mając jednak na względzie cele wprowadzenia przepisów specustawy podkreślić należy, że realizacja inwestycji drogowej każdorazowo wiązać się będzie z licznymi wywłaszczeniami, a inwestycja drogowa byłaby niemożliwa do zrealizowania, gdyby organy orzekające w sprawie miały obowiązek uwzględniać uwagi właścicieli wywłaszczonych nieruchomości dotyczące obciążenia ich nieruchomości. Ewentualna korekta w zakresie obciążeń nieruchomości mogłaby budzić z kolei sprzeciw podmiotów, których prawa w wyniku dokonania tej korekty podlegałyby zwiększonym ograniczeniom. Stąd też celowy zabieg ustawodawcy, który konstruując przepisy specustawy nie pozostawił organom kompetencji do dokonywania oceny w tym zakresie i w konsekwencji wyłączył możliwość skutecznego podnoszenia tego typu zarzutów. Funkcję kompensacyjną pełni w tych sytuacjach odszkodowanie.

Ponadto, mając na uwadze brak aprobaty Odwołujących wobec przejęcia części ich nieruchomości pod realizację inwestycji drogowej, wyjaśnić należy, że ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestor, decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Niedopuszczalna jest zatem sytuacja, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia inwestora. Uzależnianie funkcjonowania dróg publicznych od wyrażenia zgody przez osoby prywatne nie byłoby do pogodzenia z charakterem inwestycji, stanowiącej realizację celu publicznego.

Zaprojektowanie inwestycji pozostawia się specjalistom posiadającym odpowiednie przygotowanie zawodowe, a nie powinny decydować o tym strony postępowania, których nieruchomości zostały objęte wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, gdyż żaden z przepisów specustawy nie przewiduje takich uprawnień.

Należy stwierdzić także, że zdecydowana większość inwestycji publicznych, zwłaszcza inwestycji drogowych, realizowana jest na terenach, które w znaczącej części stanowią

własność prywatną. Jednak wynikające z zakresu inwestycji naruszenie prawa własności dokonywane jest w sposób przewidziany na gruncie obowiązujących przepisów i w zgodzie z nimi oraz, co istotne, za odszkodowaniem, które uwzględnia wszelkie składniki majątkowe znajdujące się na części nieruchomości przejmowanej pod realizację inwestycji drogowej, ustalone decyzją organu w odrębnym postępowaniu.

Zauważyć przy tym należy, że stosownie do art. 13 ust. 3 specustawy w przypadku, gdy przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia tej części nieruchomości, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego. Ustawodawca zabezpieczył zatem interesy właścicieli nieruchomości, które jedynie w części niezbędne są do realizacji inwestycji, a pozostałe części nieruchomości na skutek podziału nie nadają się do prawidłowego wykorzystywania na dotychczasowe cele. Roszczenie o wykup całej nieruchomości w trybie ww. przepisu ma charakter cywilnoprawny, dlatego może być dochodzone wyłącznie w postępowaniu cywilnym przed sądem powszechnym.

Podkreślić należy także, że w kontrze do interesu właścicieli nieruchomości, którzy optowaliby za nienaruszalnością zagospodarowania ich własności i otoczenia, stoją potrzeby drogownictwa. Te drugie są pilne, a zarazem trudne do realizacji, gdyż drogi, jako budowle duże, ciągnące się przez kilometry i nie dające się łatwo kształtować, nieuchronnie przechodzić muszą obok prywatnych posesji, a nawet przez nie. To właśnie potrzeby budowy dróg wymusiły w ostatnich dziesięcioleciach na ustawodawcy przyjęcie takich restrykcyjnych rozwiązań, jak te zawarte w specustawie (por. wyrok WSA w Poznaniu z 5 sierpnia 2020 r., sygn. akt II SA/Po 65/20). Specustawę charakteryzuje więc bardzo szybki i „bezdyskusyjny” tryb postępowania wywłaszczeniowego. Może on budzić wątpliwości co do swoich ekonomicznych i społecznych skutków, ale takie są właśnie obowiązujące wzorce prawne. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 października 2012 r. (sygn. akt K 4/10), radykalne skrócenie i uproszczenie procedury wywłaszczeniowej jest niezbędne, gdyż konieczność działania organów według innych reguł „paraliżowałaby prowadzenie inwestycji drogowych”. Inaczej mówiąc, w odniesieniu do przepisów specustawy stosuje się rzymską paremię „*dura lex, sed lex*” („surowe prawo, ale jednak prawo”).

Oczywiście w praktyce, w postępowaniach z zakresu zezwoleń na realizację inwestycji drogowych określanie kształtu inwestycji może następować nieco bardziej elastycznie. Organom udaje się niekiedy porozumieć z inwestorem i osiągnąć kompromisowe rozwiązanie. Elementy takiego działania wystąpiły również w niniejszej sprawie - na przykład gdy organ II instancji przekazywał Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi uwagi Odwołujących w celu zajęcia stanowiska. Powyższe nie zmienia jednak faktu, że ustępstwa w zakresie zmiany lokalizacji inwestycji wymagają akceptacji inwestora, gdyż to on jest dysponentem wniosku. W przedmiotowej sprawie, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi nie zdecydował się na całkowite odstępnie od zajęcia nieruchomości Odwołujących

na potrzeby inwestycji drogowej. Zaproponował natomiast zwiększenie powierzchni przejmowanego terenu oraz rozbiórkę budynku mieszkalnego (za odszkodowaniem). Przedstawione alternatywne rozwiązanie projektowe przewidywało m.in. poszerzenie chodnika i wprowadzenie pasa zieleni izolacyjnej chroniącej pozostałą część nieruchomości Odwołujących.

Należy jednak zauważyć, że sprawa rozpatrywana w postępowaniu odwoławczym powinna być tożsama ze sprawą rozpatrzoną przez organ I instancji, pod względem podmiotowym oraz przedmiotowym, z zastrzeżeniem, że organ odwoławczy uwzględnia zmiany stanu prawnego i faktycznego. Tym samym, na etapie postępowania odwoławczego co do zasady nie powinno następować zwiększenie zakresu inwestycji i związanej z nią ingerencji w przysługujące Odwołującym prawo własności. Ze względu na zasadę dwuinstancyjności postępowania, zezwolenie na realizację inwestycji drogowej w zwiększonym zakresie dopiero na etapie postępowania prowadzonego przez organ II instancji, byłoby ewentualnie możliwe tylko przy jednoczesnym wyrażeniu na to zgody przez zainteresowane strony postępowania. Kwestia prawidłowości udzielenia zezwolenia została by bowiem zweryfikowana jedynie przez organ odwoławczy, a po drugie - właściciele działki, która miałyby zostać objęta zwiększonym zajęciem, zostaliby pozbawieni możliwości zaskarżenia takiego rozstrzygnięcia w administracyjnym toku instancji.

W tym kontekście, podkreślić należy, że Odwołujący nie odnieśli się do pisma MBM nr 2 i nie wyrazili akceptacji na propozycję Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi.

Mając na uwadze powyższe organ II instancji stwierdził, że we wniosku w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wskazane zostały nieruchomości lub ich części niezbędne dla realizacji inwestycji (jest wśród nich działka o nr. ewid. [REDAKTOWANO], ark. [REDAKTOWANO], obręb 0013 Czapury). Rodzaj i zakres prac budowlanych został szczegółowo określony w dokumentacji projektowej, stanowiącej załącznik do wniosku, a następnie doprecyzowany i wyjaśniony w toku postępowania odwoławczego. Nie ulega wątpliwości, że na znajdującej się w liniach rozgraniczających teren nieruchomości, stanowiącej dotychczasową własność Odwołujących, zaprojektowane zostały elementy układu komunikacyjnego, tj. chodnik i zjazd. W związku z powyższym organ II instancji, nie będąc uprawnionym do oceny racjonalności rozwiązań przyjętych przez właściwego zarządcę drogi, nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że kształt inwestycji narusza normy prawne w zakresie działki stanowiącej własność Odwołujących. Ponadto, w ocenie organu II instancji, zaskarżona decyzja i zatwierdzony nią PZT i PAB nie przewidują rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności Odwołujących. Ingerencja we własność związana z realizacją inwestycji odpowiada tylko jej koniecznemu zakresowi. Teren będący własnością stron postępowania nie został zajęty w wymiarze większym, niż jest to wymagane dla realizacji inwestycji w kształcie określonym w załączniku nr 3 do decyzji.

Z uwagi na zajęcie części nieruchomości należącej do Odwołujących - tj. działki o nr. ewid. [REDAKTOWANO], powstałej z podziału działki o nr. ewid. [REDAKTOWANO] (ark. [REDAKTOWANO], obręb 0013 Czapury) - przysługuje im odszkodowanie w trybie specustawy (ustalone decyzją Starosty Poznańskiego

w odrębnym postępowaniu), zaś za inne szkody możliwość uzyskania odszkodowania na zasadach ogólnych. Jeżeli w związku z przejęciem części działki Odwołujący uważają, że doznali szkody, to mogą skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości. Argumentacja tego rodzaju w postępowaniu dotyczącym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej ma jednak charakter interesu faktycznego, a więc takiego, który nie może stanowić prawnej przeszkody dla wydania decyzji administracyjnej. Nie istnieje taki przepis prawa, który pozwalałby na odmienne stwierdzenie.

Podkreślenia wymaga, że obowiązek uwzględnienia interesów osób trzecich trzeba interpretować w taki sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione. Strony postępowania powołały się jedynie na interes subiektywny, upatrując go w uszczupleniu prawa własności i pogorszeniu warunków korzystania z nieruchomości (tj. pogorszeniu warunków zamieszkania). Uznanie, że ochronie podlegać winien interes faktyczny osób trzecich, mogłoby prowadzić do paraliżu inwestycji związanych z realizacją dróg publicznych, nie zaś do zapewnienia poszanowania praw, które są zagrożone w związku z planowaną inwestycją.

Zauważyć należy także, że art. 11f ust. 1 pkt 4 specustawy zobowiązuje organ administracji do określenia w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wymagań dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Zasada ochrony interesu prawnego osób trzecich znajduje konkretyzację w art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy - Prawo budowlane. Zgodnie z tym przepisem, projektowanie i budowa obiektów budowlanych powinna zapewniać poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej. Przedmiotowy zapis został ujęty w punkcie IV.11. zaskarżonej decyzji.

Ustosunkowując się do zarzutu niedotrzymania minimalnej odległości 8 m, jaka winna dzielić obiekt budowlany od zewnętrznej krawędzi jezdni drogi powiatowej, wskazać należy, że przepis art. 43 ust. 1 u.d.p. normuje odległości nowo sytuowanych obiektów budowlanych od zewnętrznej krawędzi jezdni, natomiast nie nakłada żadnych obowiązków na zarządcę drogi i nie normuje kwestii sytuowania drogi względem istniejącego obiektu budowlanego (z czym mamy do czynienia w niniejszej sprawie).

Odwołujący podnoszą także, że inwestycja będzie negatywnie oddziaływać na środowisko, w szczególności mieszkańcy budynku narażeni będą na hałas komunikacyjny, który wpłynie szkodliwie na ich zdrowie. W tym kontekście zauważyć należy, że zaskarżona decyzja zawiera stosowne zapisy w zakresie warunków wynikających z potrzeb ochrony środowiska (por. pkt. III.1.1. i pkt. IV.11 zaskarżonej decyzji). Ponadto, organ I instancji przeanalizował kwestie środowiskowe w wymaganym zakresie i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (str. 11.÷13.). Tym samym, to po stronie zarządcy drogi spoczywa obowiązek spełnienia wymagań w zakresie dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku, określonego w przepisach odrębnych.

Odnosząc się następnie do zgłoszonej w odwołaniu obawy co do niekorzystnego wpływu inwestycji na strukturę 120-letniego budynku, którego konstrukcja - zdaniem Odwołujących - narażona jest na zwiększone drganie wywołane ruchem drogowym, zauważyć należy, że za opracowanie projektu inwestycji w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkowania odpowiada projektant, a nie organ udzielający zezwolenia na realizację inwestycji w postaci decyzji. Tym samym, organ zatwierdzający PZT i PAB oraz wydający pozwolenie budowlane kontroluje wyłącznie, czy zostało złożone stosowne oświadczenie o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej, co - jak wyżej wskazano - w niniejszej sprawie ma miejsce, a całkowitą odpowiedzialność za zgodność projektu z prawem ponosi projektant. Tak określona odpowiedzialność projektanta ma stanowić gwarancję dla inwestora, ale i dla organu, że projekt został opracowany zgodnie z przepisami.

Zamierzonego skutku nie może odnieść także zarzut Odwołujących dotyczący wymiernych strat majątkowych (tj. degradacja domu), jakie przyniesie im realizacja przedmiotowej inwestycji drogowej. Wskazać należy bowiem, że organ wydający decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Przedmiotem orzekania zarówno przez Starostę Poznańskiego, jak i Wojewodę Wielkopolskiego, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku Odwołujących, jako czynnika decydującego o wyborze przez inwestora konkretnych rozwiązań technicznych, i w tym zakresie podnoszone przez Odwołujących zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

W kontekście zaś wniosku Odwołujących o wykup nieruchomości jako całości podkreślić należy, że zajęcie każdej z działek, czy to częściowe, czy w całości, musi być uzasadnione i wynikać z konieczności zapewnienia prawidłowych i bezpiecznych rozwiązań technicznych inwestycji drogowej. Inwestor nie może pozyskiwać więcej terenu pod realizację inwestycji niż ten, który jest niezbędny. Dokonana przez Wojewodę Wielkopolskiego analiza zatwierdzonego zaskarżoną decyzją PZT i PAB wykazała, że nie ma potrzeby przejęcia pod inwestycję większej części działki Odwołujących.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez Odwołujących w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok WSA w Łodzi z 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08).

Podsumowując, po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym organ II instancji ostatecznie uznał, że przebieg planowanej inwestycji i przyjęte rozwiązania są zgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja - poza uchybieniami omówionymi i skorygowanymi w niniejszej decyzji - nie naruszają prawa, a wniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Pouczenie

Decyzja jest ostateczna w toku instancji. Na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, przy ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Od skargi należy uiścić wpis stały w wysokości 500 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, o których mowa w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

z up. Wojewody Wielkopolskiego

Marcin Karpiński
Zastępca Dyrektora
Wydziału Infrastruktury

Załączniki:

- 1) Strona tytułowa PZT;
- 2) Oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. PZT);
- 3) Fragment opisu technicznego (str. 38. PZT);
- 4) Rys. nr 2 Projekt zagospodarowania terenu (PZT);
- 5) Spis zawartości opracowania (str. 3. tomu 01. PAB: branża drogowa);

- 6) Strona tytułowa tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych;
- 7) Oświadczenia projektantów i sprawdzających (str. 4. tomu 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 8) Rys. nr 2 Plan sytuacyjny - przebudowa sieci gazowej (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 9) Rys. nr 3 Profil podłużny (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 10) Rys. nr 4 Schemat montażowy (tom 02.2 PAB: branża sanitarna - przebudowa kolizji gazowych);
- 11) Fragment opisu technicznego (str. 20a.÷20b. tomu 01. PAB: branża drogowa);
- 12) Spis zawartości opracowania (str. 4. załączników projektu budowlanego);
- 13) Opinia rzeczoznawcy ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych (str. 91. załączników projektu budowlanego).

Otrzymują:

- 1) Starosta Poznański (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników);
- 2) Pan Marcin Brzostowski, jako Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi (2 egz. wraz z 2 kompletami załączników);
- 3) Pani [REDACTED] [REDACTED] (1 egz. bez załączników);
- 4) Pan [REDACTED] [REDACTED] (1 egz. bez załączników);
- 5) Aa (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników).

Do wiadomości:

- 1) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla powiatu poznańskiego (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników);
- 2) PODGiK w Poznaniu (bez załączników) - doręczenie elektroniczne.

Sprawę prowadzi:

specjalista Michał Dokrzewski,

tel. 61 854 1081, e-mail: mdokrzewski@poznan.uw.gov.pl;

inspektor wojewódzki Patryk Stojanowicz,

tel. 61 854 1081, e-mail: pstojanowicz@poznan.uw.gov.pl;

inspektor wojewódzki Karolina Komorska,

tel. 61 854 1235, e-mail: kkomorska@poznan.uw.gov.pl.

W treści niniejszej decyzji „wyczerpiono” informacje, które zostały wyłączone z obowiązku publikacji na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (RODO).

Autor wyłączenia danych: Patryk Stojanowicz